

ایمنی کودکان در ترافیک – وظایف بزرگ ترها.

والدین دانش آموزان 6-12 ساله

نقش شما به عنوان والدین مهم است

ایمنی در ترافیک - در موضوعات مختلفی که در مدرسه تدریس می شود گنجانده شود. آموزش ایمنی ترافیک در مدارس مختلف بسیار متفاوت است و طی چند سال اخیر هم تغییر کرده است. در گذشته، مدارس بر "آموزش کودکان نسبت به حفظ ایمنی خود" تاکید داشتند. امروزه، مدارس به کودکان کمک می کنند تا بر اساس تجربیات و بلوغ فکری خود با خطرات ترافیک آشنا شوند. در بسیاری از مدارس، والدین در فعالیت های مدرسه مشارکت می کنند.

متخصصان حوزه ایمنی کودکان در ترافیک، همواره تاکید کرده اند که مسئولیت ایمنی کودکان در ترافیک بر عهده بزرگترها است. به عنوان والدین آن ها به خاطر داشتن این نکته بسیار مهم است.

ایمنی کودکان در ترافیک بر عهده بزرگ ترها است!

جامعه ما مدام در حال تغییر است. شهرها در حال رشد هستند، حمل و نقل مدارس در حال تغییر است، زیرساخت ها بازسازی می شوند، و در نتیجه محیط اطراف کودکان نیز در حال تغییر است. کودکان در سال های اخیر نفوذ بیشتری پیدا کرده اند و این یعنی نقش والدین همواره در حال تغییر است. با این وجود شکی نیست که هنوز نقش والدین در تامین امنیت فرزندان در ترافیک حائز اهمیت است.

مسئولیت دادن به فرزندان مهم است زیرا باعث می شود آن ها به افرادی قوی و مستقل تبدیل شوند و بتوانند تصمیمات عاقلانه بگیرند. اما نکته مهم این است که باید مسئولیتی را به آن ها واگذار کنیم که قادر به انجام آن هستند.

در مدرسه ابتدایی، مدیر، مسئول این است که مطمئن شود حوزه های دانش انضباطی - مانند

توانایی ها و الزامات ذهنی و جسمی.

تعیین سنی که در آن اکثر کودکان می توانند در ترافیک از خود مراقبت کنند کار دشواری است

محیط ترافیک به شدت متغیر است، اما کودکان نیز متفاوت هستند. یکی از قوانین کلی این است که کودکان 9-10 ساله می توانند در ترافیک متوسط پیاده به مدرسه بروند، و در سن 11-12 سالگی می توانند از دوچرخه استفاده کنند - البته در برخی از محیط های ترافیکی کودکان مجاز به دوچرخه سواری نیستند. در عین حال کودکان با سنین بالاتر می توانند در صورت ایمن و ممتد بودن مسیرهای دوچرخه سواری، برای رفتن به مدرسه از دوچرخه استفاده کنند. عامل دیگر این است که آیا کودکان به بودن در ترافیک عادت دارند یا خیر؛ یاد گرفتن دوچرخه سواری به طور خود به خود صورت نمی گیرد بلکه با آموزش و تجربه یاد گرفته می شود.

کودکان کم سن و سال درباره روابط علت و معلولی چیز زیادی نمی دانند. کودکان تجربه و درک لازم برای حرکت در ترافیک را ندارند.

آن ها می توانند یاد بگیرند که چطور با شرایط مختلف مواجه شوند، اما اغلب قدرت قضاوت ندارند. کودکان تا سنین 8-10 سالگی به ثبات کامل نرسیده اند. ممکن است یک روز در ترافیک کاملا محتاطانه رفتار کنند، اما روز بعد به دنبال تویی ناگهان به وسط خیابان بپرند و کاملا نسبت به ترافیک بی توجه باشند.

در گذشته، ما از دید رانندگانی بالغ به قضایا نگاه می کردیم و فکر می کردیم که می توانیم تنها با یاد دادن قوانین و معنای علائم راهنمایی و رانندگی به کودکان باعث شویم در ترافیک رفتار محتاطانه از خود نشان دهند. اکنون می دانیم که باید درک کودکان از نحوه عملکرد ترافیک را بالا ببریم. بسیاری از والدین به کودکان خود یاد می دهند که چگونه از خیابان عبور کنند: "به چپ نگاه کن، سپس به راست نگاه کن و دوباره به چپ نگاه کن." به عبارت دیگر کودکان از سنین پایین یاد می گیرند که برای عبور از خیابان چه کار باید کنند، اما علت این کار را نمی دانند و همین باعث می شود که به راحتی آن را فراموش کنند.

محیط ترافیکی اغلب بسیار پیچیده است و درک آن برای کودکان دشوار است زیرا برای بررسی محیط اطراف خود کوچک هستند و توانایی های محدودی دارند. به عبارت دیگر، کودکان هم از نظر جسمی و هم از نظر ذهنی فاقد توانایی های لازم برای مواجه شدن با محیط ترافیکی پیچیده موجود هستند. مهم تر از همه، آدمک کوچک سبز چراغ راهنمایی یعنی شما می توانید از خیابان عبور کنید. این فکر که به هنگام سبز بودن چراغ عابر پیاده راننده ها همچنان حرکت می کنند برای کودکان کاملا غیر منطقی است.

عبور از خیابان مستلزم در نظر داشتن چندین چیز است که کودکان قادر به انجام آن نیستند. کودکان بزرگسالان

مینیاتوری نیستند؛ آن ها کودک هستند! و دید جانبی کودکان...

...تا سن 15-16 سالگی کامل نشده است.

...نمی توانند تشخیص دهند که صدا در حال دور شدن است یا نزدیک شدن.

...نمی توانند آن طرف ماشین ها را مانند بزرگترها ببینند. و آن ها کوچک هستند و دیدشان در ترافیک دشوار است.

...بازی خود را به داخل خیابان می آورند.

...نمی توانند مانند بزرگترها فاصله و سرعت ماشین را تشخیص دهند.

...نمی توانند چند کار را همزمان انجام دهند - هر بار تنها قادر به انجام یک کار هستند.

...پیش از سن 10-11 سالگی توانایی کامل استنباط و درک مفاهیم را ندارند.

کودکان در ماشین.

ماشین و سیستم ایمنی ماشین - کمربند ایمنی، کیسه هوا، و صندلی ها - برای بزرگسالان مناسب بوده است. کودکان کوچک تر هستند و نسبت اندازه های آن ها با بزرگسالان متفاوت است. یعنی کودکان در زمان تصادف آسیب پذیرتر هستند و به محافظت های خاصی نیاز دارند که برای سن آن ها طراحی شده است.

باشند و به درستی نصب و استفاده شوند. راننده موظف است تا مطمئن شود کودکان زیر 15 سال کمربند ایمنی خود را بسته اند و یا از سایر تجهیزات استفاده می کنند. بسیار مهم است که کودکان تا سن 10-12 سالگی از صندلی و یا بالش تقویتی استفاده کنند. بدن کودک تا زمان بلوغ به اندازه کافی رشد نکرده است و نمی تواند کمربند را بدون کمک بالش تقویتی روی ران ببندد.

در سوئد، قانونی وجود دارد که در آن همه سرنشینان خودرو چه در قسمت جلو و چه در قسمت عقب خودرو ملزم به بستن کمربند ایمنی هستند. کودکانی که کوتاه تر از 135 سانتی متر هستند باید از تجهیزات خاصی استفاده کنند: محافظ ایمنی کودک، صندلی کودک، صندلی و یا بالش تقویتی.

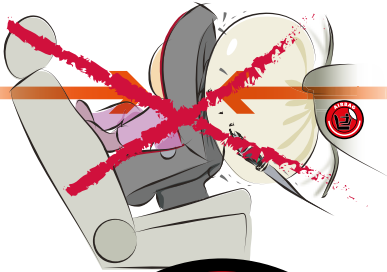
این تجهیزات باید دارای تاییدیه E-approval یا I-Size باشند. این تجهیزات باید برای کودکان مناسب

کیسه هوا

کیسه هوای مسافران عمدتاً برای حفاظت از افرادی طراحی شده است که قدشان حداقل 140 سانتی متر است. برای مسافران کوتاه تر، در شرایط خاص کیسه هوا می تواند منجر به آسیب های جدی شود. به همین علت، اگر خودرو مجهز به کیسه هوا است، افراد کوتاه تر از 140 سانتی متر نباید در آن جا بنشینند مگر این که کیسه هوا غیر فعال باشد. برخی از مدل های مدرن خودرو دارای کیسه های هوایی هستند که ایمنی کودکان زیر 140 سانتی متر را افزایش می دهد؛ برای کسب اطلاعات بیشتر درباره مدل خاص خودروی خود با سازنده خودروی خود تماس بگیرید.

کیسه های هوای جانبی برای کودکان خطری ایجاد نمی کنند.

صندلی و یا بالش تقویتی کمک می کند تا کمربند ایمنی سه نقطه ای برای بدن کودک مناسب شود. باید مطمئن شوید که کمربند به درستی بسته شده است - نزدیک به گردن، از روی سینه و پایین از روی ران (نه از روی شکم) اگر کمربند روی معده بسته شده باشد، خطر آسیب های داخلی در کودک به هنگام تصادف افزایش می یابد. هرچه کمربند به بدن نزدیک تر باشد، عملکرد حفاظتی آن بهتر خواهد بود. هرگز اجازه ندهید که کودکان کمربند را زیر بغل خود و یا پشت آن قرار دهد!

صندلی تقویتی یا بالش تقویتی؟

اصلی ترین تفاوت صندلی و بالش تقویتی در پشتی صندلی است. اگر کودک روی صندلی فاقد پشت سری نشسته باشد، صندلی تقویتی بهترین گزینه برای شما است. در صورتی که کودک کاملاً راست بنشیند و کمربند به درستی بسته شود هر دو نوع این تجهیزات ایمن هستند. صندلی تقویتی در مسافت های طولانی تر که کودک به خواب می رود مناسب تر است زیرا کمربند مورب را به درستی هدایت می کند و کودک را در حالت عمودی نگه می دارد. از طرف دیگر، در صورتی که کودک به جلو خم می شود و اطراف صندلی را نگاه می کند صندلی تقویتی از ایمنی کم تری برخوردار است. کودک باید به پشتی صندلی تکیه دهد و کمربند به درستی بسته شده باشد.

بالش های تقویتی جدید، که بعد از فوریه 2017 مورد تایید قرار گرفته اند، برای کودکان بلندتر از 125 سانتی متر مورد استفاده قرار می گیرند. با این حال، بالش های قدیمی تر برای کودکان کوتاه تر توصیه می شوند.

حمل و نقل مدرسه.

هر روزه بسیاری از کودکان به خاطر مسافت طولانی موجود و یا شرایط ترافیکی ناامن مسیر مدرسه با سرویس به مدرسه می روند. کودکان این حق را دارند تا از رانندگان وظیفه شناس، وسایل نقلیه ایمن، ایستگاه ها و مسیر های امن به هنگام رفت و برگشت برخوردار شوند.

استفاده از سرویس مدرسه ایمن بوده و برای محیط زیست مناسب است. مهم است که شما والدین بدانید شرایط ایمنی مسیرهای منتهی به ایستگاه ها، اطراف ایستگاه ها و خود سرویس مدرسه چگونه است. طبق قانون، سرویس های مدرسه باید دارای تابلو و یا نشان شناسایی باشند. علاوه بر این، امکان باز کردن درها از سمت چپ نباید وجود داشته باشد.

ایمنی خود را ببندند. راننده باید ضرورت بستن کمربند را به اطلاع مسافران برساند.

وظیفه راننده است که از بستن کمربند ایمنی افراد زیر 15 سال اطمینان حاصل کند.

بسیاری از کودکان از اتوبوس برای رفتن به مدرسه استفاده می کنند، که می تواند شامل اتوبوس های مدرسه، و یا اتوبوس های عمومی منظم باشد. مسافران باید از تجهیزات ایمنی اتوبوس برای مثال کمربند ایمنی استفاده کنند. بر طبق قانون، افراد بالای سه سال هنگام نشستن روی صندلی های دارای کمربند باید کمربند

نکات مهمی که والدین باید به خاطر داشته باشند!

- شرایط ایستگاه های محل رفت و آمد کودکان چیست؟ آیا باید از خیابان عبور کنند؟
- سرعت ترافیکی محلی که کودکان در آن منتظر می مانند چقدر است؟
- آیا برای همه کودکان جای نشستن روی صندلی های دارای کمربند ایمنی وجود دارد؟
- آیا امکان استفاده از صندلی های تقویتی برای کودکان کوچک تر وجود دارد؟
- آیا کودک از کمربند ایمنی اتوبوس استفاده می کند؟ آیا راننده بستن کمربند ایمنی را به آن ها یادآوری می کند؟
- آیا راننده با سرعت مناسب حرکت می کند؟
- آیا سرویس مدرسه مجهز به سیستم جلوگیری از حرکت در صورت تحت تاثیر الکل بودن راننده (breathlyser) است؟

کلاه ایمنی

سر انسان بسیار حساس است و حتی ضربه های کوچک ممکن است منجر به آسیب های مغزی در انسان شوند. آسیب های مجمله جدی ترین نوع آسیب ها محسوب می شوند؛ و به خصوص بر دوچرخه سوارانی که از کلاه ایمنی استفاده نمی کنند تأثیر می گذارد.

در محل هایی که پیاده رو و خط دوچرخه سواری مشترک است عابران پیاده و دوچرخه سواران در کدام قسمت باید حرکت کنند؟

در محل هایی که پیاده رو و خط دوچرخه سواری مشترک است عابران پیاده باید تا جای ممکن از سمت چپ تردد کنند، به گونه ای که بتوانند با دوچرخه سواران رو به رو تماس چشمی داشته باشند. این قانون در لایحه قانونی آمده است و ممکن است در سال 2018 تصویب شود. در حال حاضر طبق قوانین ترافیکی جاده ای سوند عابران پیاده کنار جاده و یا جاده و یا خیابان باید تا جای ممکن از سمت چپ مسیر حرکت کنند.

دوچرخه سواران باید از سمت راست مسیر و در جهت حرکت سایر افراد حرکت کنند.

بر طبق قانون همه کودکان و نوجوانان زیر 15 سال باید به هنگام دوچرخه سواری از کلاه ایمنی استفاده کنند. همه افراد صرف نظر از سنشان باید به هنگام دوچرخه سواری از کلاه ایمنی استفاده کنند.

عمر مفید کلاه ایمنی دوچرخه تا 10 سال است به شرط آن که ضربه شدیدی به آن وارد نشده باشد – در این صورت فوراً باید تعویض شود. کلاه ایمنی مناسب کودک خود را بخرید نه کلاهی که پس از بزرگ شدن او اندازه اش می شود.

در بسیاری از تصادفاتی که در آن دوچرخه سواران به سر خود آسیب رسانده اند، ضربه به پیشانی و گیجگاه وارد شده است. به همین علت بسیار مهم است که کلاه ایمنی کاملاً اندازه سر باشد و پیشانی و پشت و فرق سر را بپوشاند. مطمئن شوید که علامت CE بر روی کلاه ایمنی وجود داشته باشد.

پیاده روی.

روز به روز بر تعداد کودکان به خصوص کوچک ترهایی که با ماشین به مدرسه برده می شوند افزوده می شود. استفاده از ماشین برای رساندن کودکان به مدرسه باعث ایجاد ترافیک بیشتری در اطراف مدرسه می شود و نگرانی والدین درباره ایمنی و امنیت کودکانشان تشدید می شود.

اختصاص دادن وقت کمتری به ورزش و همچنین کم تحرکی در مسیر رفت و آمد به مدرسه باعث شده است تا تعداد کودکانی چاق زیادتر شود و برخی از آن ها به شدت اضافه وزن پیدا کنند. اگر چه استفاده از ماشین برای رساندن کودکان به مدرسه با حسن نیت صورت می گیرد اما این کار می تواند تبدیل به مشکلی بغرنج شود. والدین کودکانشان را با ماشین به مدرسه می برند تا از زیر گرفته شدن آن ها توسط والدین دیگر جلوگیری کنند اما این کار آن ها منجر به ترافیک سنگین تر و ایجاد محیطی ناامن در اطراف مدرسه می شود.

گروه پیاده روی تا مدرسه

- مسئول جاده را پیدا کنید. اداره حمل و نقل سوند، شهرداری، مالک ملک، تعاونی مسکن و یا انجمن می توانند در این زمینه مسئول باشند.
- نامه ای سرگشاده تهیه کنید و نظرات خود را بنویسید. نامه را به نهاد مسئول ارسال کنید. نامه را پیگیری کنید و مطمئن شوید که به دست فرد مربوطه رسیده است، و بفهمید که چه زمانی به آن ترتیب اثر داده خواهد شد.

یکی از راه هایی که می توان والدین بیشتری را تشویق به پیاده بردن فرزندانشان به مدرسه کرد گروه پیاده روی تا مدرسه نام دارد. خانواده هایی که در مسیر مدرسه زندگی می کنند هرکدام به نوبت دنبال بچه های همسایه های خود می روند. در این حالت کودکان هر روز با یکی از والدین پیاده رفت و آمد می کنند و شما می توانید در رساندن کودکان به مدرسه نقش داشته باشید.

نیازهای محیط ترافیکی فرزند خود را مطرح کنید

درباره موارد مرتبط با محیط ترافیکی که تمایل به بهبود آن ها دارید با همسایه های خود و یا والدین همکلاسی های فرزند خود صحبت کنید. به احتمال زیاد خواسته ها و دید شما نسبت به مسائل متفاوت است. در مورد چگونگی بهبود محیط ترافیکی برای همه افراد گفت و گو کنید.

- با هم در مسیر قدم بزنید و در مورد عملکرد محیط ترافیکی صحبت کنید. مدرک جمع کنید، طرح بکشید و از چیزهایی که مایل به درست کردنشان هستید عکس بگیرید. بسیار مهم است که کودکان را در بحث خود شرکت دهید. آن ها می توانند نظرات بسیار مهمی درباره چیزهای که مایل به تغییر آن هستند و چیزهای ناخوشایند محیط ترافیکی ارائه دهند.

شب نما

استفاده از شب نماها باعث می شود که مردم شما را بهتر ببینند و خطر وقوع تصادف کم شود. کاربرد شب نماها تنها محدود به جاده های تاریک خارج از شهر نیست. با وجود چراغ های خیابان، مهم است که در ترافیک شهری از شب نما استفاده کنید. اکثر حوادث مربوط به عابران پیاده در مناطق شهری و با وجود چراغ های خیابان رخ می دهد. احتمالاً یکی از علت های آن این است که بسیاری از عابران فکر می کنند که به راحتی دیده می شوند، در حالی که برای بسیاری از رانندگان قابل رویت نیستند. شب نماها در تاریکی و یا نور ضعیف وقتی که نور چراغ های جلوی خودرو را جذب می کنند به خوبی قابل رویت هستند. شب نماها منعکس کننده نورهای قوی که به آن ها می رسند هستند. آن ها را تا حد لازم پایین ببندید تا نور چراغ خودرو را منعکس نکنند.

شب نماها باید از جهت های مختلف قابل رویت باشند. اگر لباس تیره پوشیده اید، راننده با استفاده از نور پایین خودروی خود می تواند شما را از فاصله 20

الی 30 متری تشخیص دهد، در حالی که در صورت پوشیدن لباس روشن این فاصله به 60 متر می رسد. با این حال برخی از لباس های دارای شب نما از فاصله 125 متری قابل تشخیص است.

بسیاری از لباس های کودکان دارای شب نما هستند که به آن دوخته شده اند. به خاطر داشته باشید که پس از چندین بار شست و شو، این مواد پوشیده می شوند و خاصیت انعکاس نور آن ها کاهش می یابد. حتی شب نماهایی که در جیب قرار دارند هم پس از مدتی به خاطر اصطکاک با کلید و اشیای دیگر خاصیت انعکاس نور خود را از دست می دهند. به همین علت است که باید به طور منظم شب نماها را عوض کنید.

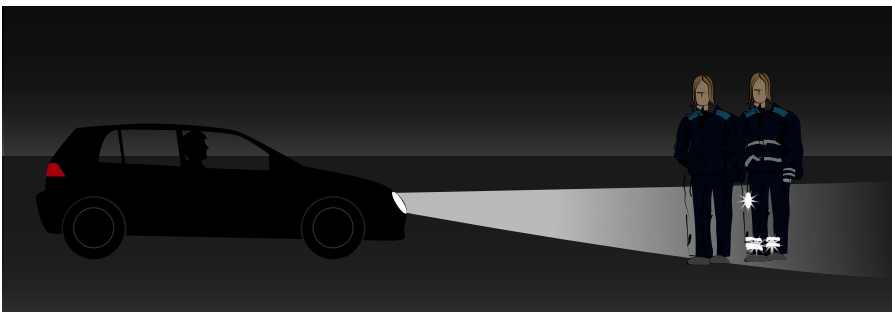
30-20 متر

60 متر

125 متر

اسباب بازی های سواری و هاوربورد.

اسباب بازی های سواری

اسباب بازی های سواری شامل وسایلی هستند که سرعتهشان بیش تر از 6 کیلومتر بر ساعت نیست (تقریباً برابر با سرعت راه رفتن).

اگر اسباب بازی مجهز به موتور است، موتور آن الکتریکی است. اسباب بازی های سواری برای کودکان تا سن 14 سال طراحی شده است. اسکوتر و اسکیت بورد رایج ترین اسباب بازی های سواری بیرون از خانه هستند.

کودکانی که از اسباب بازی های سواری استفاده می کنند باید از همان قوانین عابران پیاده پیروی کنند؛ باید از پیاده رو و در صورت نبود پیاده رو از سمت چپ جاده حرکت کنند. به همین علت کودکانی که از این اسباب بازی ها استفاده می کنند باید تحت نظارت بزرگترها قرار گیرند.

قوانین عابران پیاده در مورد افرادی که از اسکیت و وسایل این چینی استفاده می کنند نیز صادق است. با این حال، در صورت لزوم افرادی که سرعتهشان از بقیه بیشتر است می توانند از سمت راست جاده حرکت کنند. اسکوتر مجهز به موتور الکتریکی که سرعتهش بیش از 6 کیلومتر بر ساعت است جزء اسباب بازی های سواری به شمار نمی آید و برای کودکان مناسب نیست.

هاوربورد

این وسیله از بوردی متصل به دو چرخ و دارای یک موتور الکتریکی تشکیل شده است که باید تعادل خود را بر روی آن حفظ کنید. این بورد شبیه اسکیت بورد است، با این تفاوت که روی آن رو به جلو می ایستید و آن را می رانید. حداکثر سرعت آن 20 کیلومتر بر ساعت است.

هاوربورد نوعی دوچرخه محسوب می شود به همین علت قوانین دوچرخه سواری برای هاوربورد نیز اعمال می شود. برای مثال، هاوربورد نیز باید مجهز به ترمز و زنگ باشد (نگه داشتن زنگ در دست مانعی ندارد). از هاوربورد نیز در صورت امکان در خطوط دوچرخه سواری و در غیر این صورت در حاشیه جاده ها باید استفاده شود. کودکان زیر 15 سال باید از کلاه ایمنی استفاده کنند.

هاوربوردی که سرعتهش بیش تر از 20 کیلومتر در ساعت است تحت عنوان "سایر وسایل نقلیه" قرار می گیرد و به این معنی است که نباید در ترافیک استفاده شود.

عکس: Shutterstock/ Dreams Come True's

با انجمن های ما تماس بگیرید

Blekinge: blekinge.ntf.se

Dalarna: dalarna.ntf.se

FyrBoDal: fyrbodan.ntf.se

Gotland: gotland.ntf.se

Gävleborg: gavleborg.ntf.se

Halland: halland.ntf.se

Jämtland: jamtland.ntf.se

Jönköping: jonkoping.ntf.se

Kalmar: kalmar.ntf.se

Kronoberg: kronoberg.ntf.se

Norrbottn: norrbottn.ntf.se

Skaraborg: skaraborg.ntf.se

Skåne: skane.ntf.se

Stockholm: stockholm.ntf.se

Sörmland: sormland.ntf.se

Uppsala: uppsala.ntf.se

Värmland: varmland.ntf.se

Väst: vast.ntf.se

Västerbottn: vasterbottn.ntf.se

Västernorrland: vasternorrland.ntf.se

Västmanland: vastmanland.ntf.se

Örebro: orebro.ntf.se

Östergötland: ostergotland.ntf.se

عبور و مرور مطمئن